

Intriges & Obsessie
op de Griekse eilanden

Kaminski

Coverontwerp: Agapi

ISBN: 9789403851846

© Kaminski

“An obsession is a way for damaged people
to damage themselves more”

(M. Barrowcliffe)

Proloog

Deze zomer

Als er één plaats is in Griekenland waar je niet wil zijn, medio augustus, dan is het wel in een Griekse gevangenis. Voor de advocaat was het haast een wekelijks ritueel geworden. Hij en zijn cliënt hadden een volle maand de verschillende mogelijkheden overlopen, waarbij hij zijn deskundige advies gaf. De wegen van de cliënt waren ondoorgrondelijk en compleet van de pot gerukt, oordeelde de advocaat. Maar klant is koning en zodus zou hij de wensen van de cliënt inwilligen.

De advocaat deed wat hem te doen stond en nam de wekelijkse bezoeken in dit oord van verderf, zoals hij de gevangenis benoemde, dan ook maar voor lief. Het gebrek aan een airco en zelfs zweetgeur, die in de bezoekerszaal hing, onderging hij noodgedwongen. De cliënt kon nu eenmaal zijn hoge honorarium betalen en dat was voor meester Vasilakis dan weer het aangename aspect van de hele zaak. Zijn collega, een van de beste strafpleiters van Griekenland, had de cliënt na de rechtszaak en het vonnis naar Vasilakis doorverwezen om diens belangen te behartigen en plannen te verwezenlijken.

Naar goede traditie, bracht de advocaat enkele literaire thrillers mee en een kaft sigaretten. De sigaretten waren, zoals overal ter wereld, de harde valuta in het gevangeniswezen. Zeker in Griekenland waar iedereen nog massaal aan de sigaret hing.

‘Ben je absoluut zeker dat je hiermee wil doorgaan,’ vroeg de advocaat voor de laatste maal ter bevestiging aan zijn cliënt. ‘Heel zeker. Ik zal me hier beter bij voelen. Geloof me: de begunstigde verdient dit.’

De advocaat schoof een bundel papieren naar voren en liet zijn cliënt deze ondertekenen. 'Dan zijn we nu rond. Ik zal er persoonlijk voor zorgen dat alles in orde komt,' stelde meester Vasilakis zijn cliënt gerust en ze namen afscheid. Van een cipier kreeg de raadsman nog een op inhoud gecontroleerde envelop, die hij van zijn cliënt moest bezorgen aan de begunstigde persoon.

De gedetineerde cliënt keerde terug naar het cellenblok. Onderweg werden ook de boeken en sigaretten overhandigd aan de gevangene, nadat deze eveneens grondig gecontroleerd waren op verboden inhoud. Niets was immers te gek om verboden attributen of dito middelen binnen te smokkelen. Men had degradaties in het gevangeniswezen in Griekenland. Deze gevangenis was een strenge instelling. Alle gedetineerden die er gevangen zaten, hadden zware criminele feiten gepleegd. Zo ook de cliënt van meester Vasilakis: één passionele moord en één onopzettelijke moord.

Hoofdstuk 1
Zomer, twee jaar eerder

Thanos

Bij het ontwaken was het voldoende zijn hoofd op te tillen om vanuit zijn bed zicht te hebben op de baai van Naousa. Een schilderachtig stadje op het Cycladisch eiland Paros, waar de witte huizen blauwe deuren en ramen hebben, zoals op menig Griekse prentkaart. Daar waar je nog krekels hoort en waar de geur van tijm en pijnbomen in de lucht hangt. Wakker worden in zijn strakke en moderne villa, gelegen op de rotsige helling, maar kort genoeg bij de zee om het geruis ervan te horen, was voor hem hetzelfde als wakker worden in een sprookje. Ook de schone, blonde deerne, nog steeds slapend naast hem, leek wel regelrecht uit een sprookje te komen. Maar dit alles was geen sprookje; het was de gezegende realiteit voor Thanos.

Voorzichtig maakte Thanos de jongedame, die de voorbije drie dagen zijn geliefde was, wakker. De twee vorige ochtenden was het ontwaken al vrijend gebeurd, maar op deze derde ochtend had Thanos alleen maar zin in koffie. De aantrekkelijke Deense blondine was al weer oud nieuws, idem zoals die zomer een Roemeense, drie Duitse, twee Britse, een Zweedse en een Nederlandse haar waren voorgegaan. Met één van de Duitse dames had hij het drie weken weten uit te houden. In alle opzichten wist ze hem amoreus te begeisteren. Zowel in omgang als op seksueel vlak kon ze het langer interessant houden. Al de andere dames konden het nog geen week uitzingen. De Griek ervoer vrij snel verveling en sleur als hij te lang bij dezelfde vrouw bleef. Gelukkig voor Thanos had hij de luxe van goed in de markt te liggen bij het andere geslacht, soms ook bij hetzelfde geslacht, maar daar ging hij niet op in. Hij was een *womanizer*, een *playboy*, een *ladiesman*... Maar vanuit het standpunt van zijn slachtoffers een meedogenloze hartenbreker. Hij stal hun hart en meestal ook veel meer dan dat. Hoewel Thanos zijn veroveringen snel weer beu was, woedde de laatste tijd de innerlijke drang om een stabiel leven te leiden met één vrouw, die hun relatie wel interessant zou kunnen houden. Zijn instincten dicteerden hem iets anders: dat afwisseling van spijs nu eenmaal deed eten. Thanos was altijd de man geweest die verandering nodig had en zich niet kon binden aan één vrouw. Hij was een narcist

die bevestiging nodig had. Aandacht van de vrouwen was voor hem zoals water voor de plantjes... Het deed zijn ego groeien. Maar zijn verstand slaakte alsmaar meer noodkreten dat het zo niet verder kon, want hij werd er ook niet jonger op. Mocht God de Vader op een dag voor hem staan, hij zou meteen vragen of de Schepper de perfecte vrouw voor hem zou creëren, waar hij samen oud mee zou kunnen worden. Zonder bedrog... Zonder dierlijke drang om zijn lusten te laten botvieren bij andere vrouwen. Hij wenste vurig om spoedig de ware tegen te komen, die hem een regelmatig leven zou schenken, met weinig conflicten en zorgen.

Een uur later zat Thanos met zijn Deense schone koffie te drinken op een terras, in het haventje van Naousa. De Deense had ook een ontbijt besteld. Thanos niet, hij was een Griek en de meeste Grieken ontbeten nu eenmaal niet of amper. Met zijn veertig lentjes zag hij er nog steeds heel goed en viriel uit, maar qua uiterlijk wist hij dat de Deense blondine toch boven zijn niveau zat. Ze was ook nog eens tien of twaalf jaar jonger dan hij. Mannen die voorbij liepen, lonkten naar haar en benijdden hem. De voorbij flanerende vrouwen keken afgunstig naar haar. Deze situatie had Thanos al zo vaak meegemaakt. Niet alleen met de veroveringen van deze zomer, ook talloze keren in de voorgaande zomers. Hij was het gewend en kon haast elke vrouw krijgen die hij wilde. Was het zijn vlotte babbel, zijn charisma of het feit dat vrouwen hem als stinkend rijk aanzagen? Het laatste hoefde hij niet altijd uit te spelen, maar het hielp zeker wanneer het veroveren wat stroever liep.

Hij wilde het niet bewust, maar kon er niets aan veranderen dat zijn interesse al slonk na een korte tijd van samenzijn met een vrouw. Hij ondervond een blokkade wanneer hij zich aan iemand wilde binden en langdurige relaties begonnen hem snel te vervelen. Een paar keer had hij het geprobeerd en doorgebeten, maar het liep altijd slecht af. Thanos begon zijn levenslust dan te verliezen en maakte daarom telkens een einde aan die relaties. Als het nieuwe eraf was, leek hij de schoonheid niet meer te zien. De interactie was niet meer interessant en hij begon zich alleen nog maar te concentreren op de negatieve eigenschappen van de desbetreffende vrouw, hoe minuscuul die soms ook waren.

De Deense blondine was haar Griekse geliefde nog lang niet beu. In gedachten leek ze op een verafgelegen en andere planeet te leven als Thanos. Ze wist niet wat haar te wachten stond. Vanuit haar perspectief was er geen vuiltje aan de lucht. Die derde ochtend waren ze inderdaad niet vrijend wakker geworden, maar dat was voor haar geen rariteit. Het was trouwens niet vol te houden zoals ze de voorgaande dagen de liefde bedreven hadden, waar en wanneer ze maar konden. Nooit eerder had ze een man ontmoet die haar zo op haar gemak stelde en de nadruk op haar genot legde. Thanos was de man van het uitgebreide voorspel en had een perfect uithoudingsvermogen als het op de daad zelf aankwam. Maar de seks was slechts een behaaglijke extra. Ze had hem op het strand leren kennen, waar hij brutaal vroeg of hij haar rug diende in te smeren. Normaal zou de Deense niet ingaan op zulke voorstellen van mannen die ze niet kende. Maar na het eerste oogcontact was ze verloren. Zijn helder blauwe ogen, geaccentueerd door zijn donkerbruine haren en getaande huid, maakten haar week. Hij had de flair en het charisma van een filmster. Toen hij zich met zijn diepe en rustgevende stem voorstelde, bezweek ze volledig. Natuurlijk mocht hij haar rug insmeren, want ze wilde niet verbranden. Zijn handen waren sterk en zelfzeker, zoals zijn algehele lichaam waarvan de spieren goed en in natuurlijke proporties ontwikkeld waren. Niet overdreven gespierd, maar duidelijk sportief.

Het was in haar leven ongewild wel vaker gebeurd, maar toch vond de Deense zichzelf niet het type dat na een eerste *date* met iemand het bed indook. Dat dit geschiedde, was het resultaat van een uitermate aangename en geslaagde *date*, waarbij de vonk hardnekkig en meedogenloos was overgeslagen. Na de kennismaking op het strand aten ze diezelfde avond in een pittoresk restaurant en wist hij haar te fascineren met interessante gespreksonderwerpen. Hij bleek ook een artistiek type te zijn; een fotograaf. Na veel plezier en wijn belandden ze in zijn villa. Hij was nog rijk ook. Die man belichaamde zo hard de perfectie, dat de Deense vaak dacht dat ze het droomde. Tussen het vrijen door besteedden ze de volgende namiddag enkele uren in de nauwe straatjes van Naousa, waar Thanos haar onderwierp aan een *photoshoot*. De Deense wist van zichzelf dat ze niet onknop was, maar de Griek klikte unieke prachtfoto's van haar, in een decor van wit en blauw. Tussen het fotograferen en zijn aanwijzingen hoe ze moest

poseren, complimenteerde hij haar voortdurend. Hij zette haar figuurlijk op een voetstuk, waardoor hij al haar onzekerheden verdreef. Via digitale weg, deed hij haar al die foto's achteraf cadeau. Normaal diende men hem daarvoor te betalen. Dat zij haar foto's gratis kreeg, gaf de Deense het gevoel dat ze speciaal voor hem was. Ze geloofde niet eens meer dat dit alleen maar een zomerliefde betrof. Ze was echt verliefd en ging ervan uit dat dit in de nabije toekomst naar een serieuze relatie zou evolueren. Nog nooit had ze op vakantie mooiere tijden beleefd met een man. Ze vreeën passioneel, ze aten uitstekende Griekse gerechten, want hij wist welke de betere restaurants waren, en ze ondernamen ook een uitstap naar het bergachtige binnenland van Paros. Hij was de perfecte gids die vol overtuiging een verhaal kon vertellen. Alles wat hij zei was interessant.

Maar ook deze keer was voor de Deense het onaangename moment gekomen dat Thanos haar uiteindelijk iets minder interessants ging zeggen; namelijk dat hun verhaal ten einde was. Daar zag Thanos echter tegenop, want hij kwetste niet graag mensen... Tenminste niet wanneer ze in levende lijve nog in elkaars gezelschap waren. Normaliter ging hij er als een laffe hond vandoor en hoefde hij de tranen en het drama niet te ervaren. Hij mocht dan wel een Griek zijn; aan Griekse tragedies had hij een broertje dood. De enige reden waarom hij het recht in haar gezicht moest zeggen, was omdat hij nog een week in de villa verbleef en zij ook nog enkele dagen vakantie in het verschiet had op Paros. Hij wilde niet dat ze hem zou blijven opzoeken, moeite voor hem blijven doen of hem misschien zelfs zou beginnen stalken. Verliefde vrouwen gingen soms ver, wist hij uit ervaring. En deze Deense was, zoals velen van zijn veroveringen, door de bliksem der liefde getroffen. Thanos bracht vrouwenharten op hol alsof hij zelf Cupido's pijlen afvuurde. Het was in dat opzicht makkelijk voor Thanos om vrouwen te versieren en te veroveren, maar een nadeel om van diezelfde vrouwen weer af te geraken.

Emma

Haar maag kneep samen als een doedelzak, wanneer het verdict viel betreffende haar echtscheiding. De lijdensweg had lang genoeg geduurd, zowel mentaal als financieel. Haar ex was een miljonair en had een peperdure advocaat, maar gelukkig had Emma voor zichzelf ook goed geboerd in het leven en kon ze zich één van de betere advocaten veroorloven. Ondanks het feit dat ze een enorm charmante verschijning was, een gedistingeerde schoonheid pur sang, zag ze er na de breuk met haar ex tien jaar ouder uit. Het maandenlang procederen had zijn tol geëist. Ze was vierendertig, maar voelde zich als een vrouw in volle menopauze... De opvliegers inclusief.

Het verdict was niet hetgeen waar ze op gehoopt had, maar de uitspraak kwam als een verlossing. Er was eindelijk een slot gekomen aan het lange horrorverhaal. Ze was moegestreden en snakte naar mentale en zelfs fysieke rust. De advocaten van beide partijen waren tot een schikking gekomen. Volgens de advocaat van Emma waren ze de winnende partij, want het bedrag dat ze van haar ex zou ontvangen was genereus aangezien hij schatrijk was. Volgens de advocaat van de ex hadden ze de schade voor hem beperkt. De ex, noch Emma hadden echter bekomen waar ze op gehoopt hadden. Volgens de ex had Emma helemaal nergens recht op. En Emma had gehoopt minstens de helft van zijn fortuin te krijgen. Het bedrag, dat haar zou toekomen, compenseerde maar nipt de tijd en de investering die ze had opgeofferd aan dat smerige varken... Plus de bittere en valse strijd, die de echtscheiding eigenlijk omvatte.

Sinds haar vorige ex tot op de dag van deze echtscheiding, was ze eigenlijk niet veel rijker geworden. En dat is toch wel een spijtige zaak wanneer je van trouwen en scheiden met rijke mannen je lucratieve beroep hebt gemaakt. Emma genoot van de jacht, maakte er het beste van gedurende de relatie met zo'n rijk heerschap tot het ergens spaak liep, beet zich vervolgens door de scheidingen heen en bleef een hoge levensstandaard leiden door het geld dat ze opstreek.

Dit was het op één na zwaarste hoofdstuk in haar leven. Het zwaarste hoofdstuk was haar leven als adolescent, maar dat was van een geheel andere orde. De Fransman -zo benoemde ze elke periode naar de nationaliteit van de desbetreffende ex- was haar eigen domme keuze. Haar jeugdijaren waren niet haar eigen keuze. Dat terzijde gelaten, moest ze aan zichzelf toegeven dat ze niet meer zo energiek was als voorheen. Dat ze langere periodes behoefde om innerlijk tot rust te komen en te recupereren van het voorbijge huwelijk, zeg maar! En het werd steeds moeilijker voor haar om een rijke stinkerd aan de haak te slaan. Ze mocht er dan nog wel als een *femme fatale* uitzien, het probleem met die rijke viespeuken was dat ze hun vrouwen zo jong mogelijk wilden. Ook waren ze de laatste jaren veel beter voorbereid en geslepen wanneer de scheiding zich aandiende. Ze speelden het spel veel smeriger en harder.

Van de andere kant was Emma aangekomen in het gedeelte van het vrouwenleven, waarin ze zich wilde *settelen*. Er was een innerlijke roep naar stabiliteit, geborgenheid en zekerheid voor de toekomst. Ze was op het punt gekomen dat ze wel voor altijd bij een man wilde blijven. Een aantrekkelijke man met zin voor avontuur en natuurlijk ook een welgesteld man waardoor ze samen een luxeleventje konden blijven leiden. Misschien zelfs een kind krijgen met die bewuste man! Maar dan moest die ideale en ware Jakob niet te lang meer op zich laten wachten.

Of misschien toch maar niet? Bij haar overpeinzingen over een eventueel moederschap werd ze altijd weemoedig. Dan dacht ze verbitterd aan haar eigen jeugd en wat voor toekomst kinderen in deze wereld zouden hebben. Voor de zoveelste keer in haar leven liet ze dit onderwerp in beraad en bedacht dat de ware Jacob eerst maar eens in beeld moest komen. Een liefhebbende en rijke man moest het in de eerste plaats wezen. Deze gedachtegang bracht een blokkade in haar hoofd teweeg.

‘Een goede man? Bestaat die eigenlijk wel? Er zijn er wel die OK zijn of ermee doorkunnen, maar goed genoeg voor mij? En zwijg dan zeker maar over de combinatie van goed en rijk... Dat is al helemaal een utopie! Des te rijker, des te slechter ze zijn,’ mompelde ze dan tegen zichzelf. Emma had te veel meegemaakt in haar leven om nog in

sprookjes te geloven. Sprookjes werden nooit realiteit. Als het op liefde aankwam, werden sprookjes al helemaal nooit werkelijkheid voor haar.

Stivi

De lange, hete zomer begon haar tol te eisen van de kok van Socrates Taverna, een in het groen badende taverne met een terras dat een panoramisch, adembenemend zicht bood over de zee. De dertigjarige kok werd door iedereen in de taverne Adonis genoemd. Ten eerste omdat hij een goede kok was en volgens de eigenaar van de taverne, Stavros, kon je met lekker eten een vrouw voor je winnen. Ten tweede was Stivi het type man dat zich niet bewust was van zijn charmes. Hij gedroeg zich niet als iemand die vrouwelijke aandacht gewend was en dat sierde hem dan weer. Ten derde was Stivi van Albanese origine. Zijn ouders emigreerden naar Athene en daar was hij vervolgens ook geboren. Toeristen die naar een Griekse taverne kwamen, verwachtten dan ook een Griekse kok. Om die reden noemde iedereen in de Taverne hem Adonis in plaats van Stivi. Naar de mythische goddelijke figuur, die het hart van Aphrodite sneller deed slaan.

Sinds eind mei werkte Stivi tien à twaalf uren per dag. Op drie dagen na had hij geen enkele vrije dag gehad gedurende de zomer. Dat betrof één dag waarop hij zich niet zo goed voelde en twee dagen waarop hij voor een begrafenis van een oom met het vliegtuig op en af naar Athene gevlogen was. Vrije tijd voor plezier en vertier had hij nauwelijks. En dat is balen op een eiland waar wel wat te beleven viel. Waar hij dagelijks toeristen zag, die zich met hun vrije tijd geen raad wisten. Volgens Stivi hadden ze de kans om van het leven te genieten, maar in de plaats daarvan zaten ze continu op hun smartphones te staren of te zeuren wanneer het bewolkt was. Zo niet, dan zeurden ze zich een punthoofd dat het te heet was. Hij werkte in een open keuken, wat betekende dat de klanten de netheid van de keuken konden waarnemen

en indien ze wensten hun vis zelf konden komen kiezen. Voor Stivi betekende dit dan weer dat hij tijdens het werk naar het cliënteel kon kijken, of ze zijn bereidingen smaakten en of er zich bevallige dames onder hen bevonden. En natuurlijk had hij een mooi uitzicht over de zee. Stivi was een liefhebber van schoonheid. Of dat nu ongerepte natuur was, een aantrekkelijke vrouw, een panoramisch uitzicht of een gedresseerd bord. In dit opzicht had Stivi de mooiste job in de wereld. Hij hield van koken en de locatie waar hij mocht koken was goud waard. Hij genoot ervan... Iets wat de meeste toeristen dus niet of onvoldoende deden op zijn terras. Wanneer ze toekwamen leken ze wel even onder de indruk en maakten ze meestal foto's van het uitzicht, maar daarna leek de locatie hen koud te laten. Zijn gerechten degusteren en terwijl het panorama gade slaan, daar hadden de meeste het talent niet voor. Ze konden simpelweg niet van meerdere dingen tegelijk genieten! Het gelijktijdig kunnen genieten van simpele dingen, schoonheid en een smakelijke maaltijd, daar had je volgens Stivi aanleg voor nodig en in zijn opzicht was dat weinig mensen gegeven.

De job was vooral zwaar omdat hij er zo goed als alleen voorstond. Hij had de baas al zo vaak gevraagd voor een hulpkok, maar personeel was moeilijk te vinden, luidde diens op voorhand gekende antwoord. Of hij was te gierig om naar prestatie te betalen, leek Stivi meer voor de hand liggend. Stivi werd dus alleen bij gestaan door Valeska, een Slowaakse jonge meid, die fungeerde als keukenhulp. Haar voornaamste bezigheid was de vaat, groenten wassen en snijden en de keuken proper houden. Tijdens de drie dagen dat Stivi afwezig was, nam Valeska de honneurs van kok waar, maar dat was met weinig succes. Op hele drukke momenten hielp Stavros mee in de keuken. Maar hij liep meer in de weg dan dat hij een hulp was. De vrouw van de baas, Dimitra, verzorgde de drank en de kassa en hielp soms mee met opdienen. Hun negentienjarige dochter, Eleni, was dienstster.

Stivi kon wel geld sparen, want hij had kost en inwon en verdiende niet slecht. Al had dat laatste dan weer meer te maken met het feit dat hij zoveel uren klopte, want het uurloon was ook niet heel royaal. Hij had overigens ook geen tijd of niet meer de energie om geld op te maken aan leuke dingen. Na een lange dag en avond was de tank leeg en wilde hij enkel nog zijn bed. In het begin van het seizoen ging

hij nog wel eens uit na zijn werk, maar dat was niet vol te houden. Zijn werk was zijn sociale leven geworden voor de rest van het seizoen. Zijn beste maatje was noodgedwongen zijn naaste collega Valeska. Enkele keren waren ze ook seksueel met elkaar omgegaan, getriiggerd door het *close* met elkaar samenwerken én het zwoele klimaat. De natuurlijke driften bij beide partijen liepen soms hoog op, maar een relatie met elkaar zagen ze echter geen van beiden zitten. Ze verschilden te sterk en na het seizoen zou Valeska weer terug naar Slovakije gaan en Stivi terug naar zijn familie in Athene.

In Athene harkte Stivi tijdens de wintermaanden geld bij elkaar waar hij maar kon. Albanezen hadden niet de beste reputatie in de Griekse hoofdstad en het was moeilijk om vast aan de slag te blijven als kok. Eén klacht van een restaurantgast en je kreeg de zak. En als je ergens vast werk had, dan was het zwaar onderbetaald. Maar zover was het nog niet: voorlopig was hij in de zomer aan de slag in Socrates Taverna. Op het eiland hadden ze stevast handen te kort in de toeristische sector en hierdoor waren Albanezen er massaal welkom om arbeid te verrichten.

Anelia

Zoals steeds stond er een heel assortiment aan drank klaar, waaruit ze naar hartenlust mocht kiezen, elke avond en nacht opnieuw. En soms waren er twee of drie gelegenheden per nacht! Wanneer DJ Anelia in gezelschap verkeerde, verkoos ze meestal champagne of een gin-tonic omdat het meer chique en vrouwelijk overkwam. Maar als ze alleen was, dronk ze het liefst wodka met ijs uit een *longdrink* glas. Als de wodka koel genoeg stond, gebeurde het ook wel eens dat ze rechtstreeks uit de fles dronk.

DJ Anelia was pas toegekomen op Super Paradise Beach en had één of ander hok ter beschikking gekregen, waar ze zich kon opfrissen, wat drinken of eventueel omkleden in afwachting op haar *set*, die ze op

het publiek zou loslaten. De mensen van de organisatie hadden haar meteen alleen gelaten en de wodka was koel. Anelia bracht de fles naar haar lippen en nam een flinke teug. Ze beseftte dat alleen marginale vrouwen wodka rechtstreeks uit de fles dronken, maar ze was zo ver gevorderd in haar drankzucht, dat het haar allemaal geen bal meer kon schelen. Elke week werd het meer en meer. Des te verder de zomer vorderde en de vermoeidheid haar meer parten begon te spelen, des te meer ze dronk. Die bewuste nacht had ze al een hele fles champagne op, twee gin-tonics met meer gin dan tonic en een halve fles wodka, die ze samen met een andere DJ in de vorige nachtclub had gekelderd. Zou de fles waaraan ze op dat ogenblik begonnen was haar fataal worden?

Al die andere zomernachten was ze nog goed genoeg bij haar verstand om haar job te doen. Haast nooit kon iemand aan haar zien dat ze eigenlijk straalbezopen achter de draaitafels stond, maar nu voelde ze zichzelf zo beschimmeld in haar hoofd, dat ze ook niet zeker meer wist of ze nog capabel was om bonkende beats op het publiek los te laten. Wanneer iemand van de organisatie haar kwam halen en zijn wenkbrauwen optrok bij het constateren van de roes waarin ze zat, liet ze haar laptop klunzig uit haar handen vallen. Dat ding had ze nodig voor haar *gig*. In de hoop dat de laptop nog zou werken, wanneer ze op het podium verscheen, raapte ze het ding van de vloer. Hierbij kwam ze zelf ten val vanwege de door alcohol gestuurde duizeligheid. Nadat de medewerker haar overeind hielp, nam hij Anelia ter zijde en bood een lijntje wit poeder aan. 'Hier word je spoedig weer nuchter van,' suggereerde hij.

Terwijl de organisatie haar aankondigde en haar laptop met veel geklungel aangesloten werd, ging de meute feestvierders uit z'n dak. Allemaal halfnaakte mannen. Super Paradise Beach was zoals bijna elke attractie op Mykonos *the place to be* voor de *gayscene*. Anelia had ooit de voorkeur aan Mykonos gegeven met dit als belangrijkste reden. Ooit was ze een frisse meid, met tamelijk wat aantrek bij de mannen. In het nachtleven van verscheidene vakantieoorden was het niet altijd even fijn om de ene na de andere alfa-man of zatlap naast je te zien verschijnen, die zich weinig tactvol opdrong. Op gegeven moment was ze het zo beu geraakt, dat ze zich meer comfortabeler voelde in het uitgaansleven van de homogemeenschap.

Uiteindelijk stond ze daar dan; achter de panelen, met de microfoon in haar hand, klaar om met haar *set* te beginnen. De feestbeesten joelden en scandeerden haar naam. Ze zag dit elke nacht, vier maanden lang. Ze kwam tot het besef dat je zelfs na een lange en vermoeiende zomer, met een teveel aan alcoholmisbruik, ook het homopubliek beu kon worden. Ze zag enkel nog een hoop glibberige nichten, in een sfeer van decadentie. Ontblote torso's, glimmend van zweet, olie en misschien wel andere lichaamssappen. De grens van het smakelijke was overschreden, alles was dubbelzinnig op een expliciete manier en aan het feest leek maar geen eind te komen, alsof er geen andere vooruitzichten in het leven waren. Het einde van het seizoen kwam niets te vroeg deze keer. Ze bracht de microfoon naar haar mond en brulde met een hese stem: '*good morning* Super Paradise Beach... *Fuck you!*' Ze meende het oprecht, want het werd alweer licht en ze had in haar bezopen toestand het schijt aan alles en iedereen op dat ogenblik. Maar het publiek daarentegen, werd alleen maar uitzinniger. Normaliter zou de muziek vanaf dat moment van start gaan... Maar er gebeurde niets. Iedereen werd luidruchtiger, dat wel. Een tiental seconden later ging Anelia door haar benen, smakte tegen de grond en verloor het bewustzijn.

Thanos

De Deense had het goed opgenomen of daar leek het toch op. Ze hield zich in ieder geval waardig in het bijzijn van Thanos. Ze had hem enkel verweten voor klootzak en hij had het sportief opgenomen, want hij wist dat hij dit verdiende. Hij was immers ook een klootzak. Alleen klootzakken verbreken een beginnende relatie met de woorden "het ligt niet aan jou, maar aan mij." Het was ook enkel voor haar een beginnende relatie geweest. Voor hem was het niet meer dan lust en een streling voor zijn ego. Thanos had nooit de intentie om effectief een relatie met haar aan te gaan. Hij had het ook nooit beloofd met die woorden, maar hij liet doorgaans wel uitschijnen dat hij het serieus

meende met die vrouwen, om hen sneller en efficiënter te kunnen veroveren. Hoe dan ook was hij er makkelijk vanaf gekomen. Ze had woedend zelf geld op tafel gesmeten, alvorens ze afdroop. Daarmee betaalde ze niet alleen haar eigen ontbijt, ze trakteerde warempel ook nog voor Thanos op het moment dat hij het uitmaakte. Dit was weer typisch een voorbeeld van situaties waar alleen hij mee wegkwam. Voor de Deense had dat waarschijnlijk alles te maken met zelfbehoud of misschien wel met Scandinavische nuchterheid.

Datzelfde begrip gebruikte men ook voor Nederlanders. Hollandse nuchterheid. Deze nuchterheid had Thanos wel radicaal anders ervaren, nadat hij brak met de Nederlandse vamp, eerder die zomer. Hij had haar laten wachten in de haven van Naxos, het eiland dat vlak naast Paros lag. Ze hadden elkaar leren kennen op Mykonos en genoten zes dagen van elkaar op het mondaine eiland. Op dag vier vroeg ze hem waar hij eigenlijk woonde in Griekenland en daar had hij Naxos op geantwoord. Een leugen omdat hij na amper een week geen verder gedoe meer met haar wou. Alles wat hij wilde op seksueel vlak, had hij reeds verkregen bij haar. Na een hartverscheurend afscheid vanuit haar perspectief, vertrok hij op dag zes met de veerboot naar Paros, die ook een tussenstop maakte op Naxos. Toen haar vakantie op de zevende dag erop zat, maar zij nog niet naar huis wilde gaan, nam ze eveneens de boot naar Naxos in plaats van het vliegtuig naar Nederland. In haar hoofd toefde ze nog steeds in de wetenschap dat ze een koppel met Thanos vormde, zoals hij haar in alle oprechtheid had laten geloven. Ze had zichzelf uitgenodigd om nog een tijdje te gaan logeren bij Thanos. Toen ze hem belde vanuit Naxos, waar ze in de haven op hem wachtte, nam hij het gesprek niet aan. Ze was razend, want ze had haar vlucht gemist en moest naarstig op zoek naar een onderkomen. Gedurende de drie dagen dat ze vast zat in Griekenland, sprak ze tientallen scheldtirades in op zijn voicemail. Ze probeerde hem alzo een schuldgevoel aan te praten; wat hij haar allemaal aangedaan had en de benarde situatie waarin ze zat ten gevolge van zijn wangedrag. Ze was duidelijk minder nuchter dan de Deense, oordeelde Thanos met een grijns, toen hij hier door de huidige omstandigheden aan terugdacht.

Ergens had Thanos wel te doen met die vrouwen, wanneer hij hun hart stal en vervolgens brak. Anderzijds was de wroeging niet groot

genoeg om er zijn slaap voor te laten. Of beter nog; om te stoppen waarmee hij bezig was. Zoals een slingeraap van tak naar tak zwiert, zo huppelde hij van de ene vrouw naar de andere. Volgens de Griek gingen die vrouwen in zijn ogen ook niet vrijuit. Hij wist maar al te goed van zichzelf dat hij een goed uitziend en werelds man was, maar hij was er zich ook van bewust dat het allemaal wel heel makkelijk ging voor hem. Al die vrouwen zagen een charmante *local* of een rijke meneer voor zich en om die reden moest hij minder moeite doen dan de doorsnee brave hendrik, die op zoek was naar een vakantielief. Al die vrouwen profiteerden in zekere zin ook van hem. Diep vanbinnen wisten ze dat vakantieliefdes gedoemd waren te mislukken. Ze geloofden zelf niet eens in relaties op afstand. Als narcist zijnde, wist hij ook wel dat die meiden zich maar al te goed bewust waren van het feit dat ze types als hem nooit voor zich alleen konden hebben. In dat opzicht verschilden vrouwen niet zoveel van mannen, concludeerde Thanos: ze zagen de kans schoon om een vakantieliefde te scoren of enkele passionele nachten met een aantrekkelijke man te beleven. Het probleem stelde zich meestal wanneer hij iets te veel liet doorschemeren dat hij rijk was of als ze zijn villa gezien hadden. Geld en macht werkten nu eenmaal erotiserend... En net dat maakte dat vrouwen vaak meer gingen willen of verwachten van hem!

Terwijl hij die namiddag door de lommerrijke smalle straatjes van Naousa kuierde, filosofeerde hij opnieuw over het stabiele leven dat hij voor ogen had. De vrouw van zijn dromen, zoals hij haar in gedachten had, moest er zeer zeker warmpjes inzitten. Alleen dan wist hij dat ze voor zijn karakter en uiterlijk viel en niet voor het leven dat hij leed of de veronderstelling dat hij rijk was. Ze moest ook een schoonheid bezitten waar hij niet uitgekeken op raakte. Een persoonlijkheid die hem intrigeerde en hem niet gauw zou gaan vervelen. En ze moest interessant en avontuurlijk genoeg zijn zodat het leven met haar leuk zou blijven. Dat was alles in die ene vrouw, die Thanos liever vroeg dan laat tegen het bevallige lijf hoopte te lopen.

Emma

Het was reeds september toen Emma introk in een vakantiehuis op Korfoe. Ze was goed voorbereid en onopvallend, Zuid-Frankrijk en haar ex ontvlucht. Het vakantiehuis lag te midden van het groen, met zowel een open grasperk waar ze kon zonnebaden als verschillende schaduwrijke plekjes onder pijn- of palmbomen of op het gedeeltelijk overdekte terras. De woning bevond zich niet ver van het mooie Paleokastritsa. Een toeristisch stadje, voorzien van een paradijselijke baai met een zandstrand, ingesloten door rotsformaties. Op één van die rotsen stond ook het gelijknamige klooster. Emma was hier één keer met één van haar exen op vakantie geweest en het eiland was haar altijd bijgebleven. Het is een Grieks eiland, maar in alle opzichten deed het haar denken aan haar geboortestreek in Italië. Ten eerste hield Emma van Griekenland en ten tweede kon ze omwille van verwickelingen in het verleden niet terug naar Italië. Korfoe kon dus haar tweede thuis zijn.

Het was nog steeds heet en vochtig op het eiland. Emma ging proberen om terug op haar positieve te komen na de bikkelharde scheiding en trachten zoveel mogelijk van het najaar te genieten, zonder mannen. Voor dit vakantiehuis had ze een aanzienlijk bedrag neergeteld. Ze betaalde cash en op voorhand voor een langere periode. Tot in december wenste ze er al zeker te blijven. Dat was een hele poos nadat het toeristisch seizoen zou afgelopen zijn, maar de eigenaar van het huis had er geen problemen van gemaakt. Hij had geld, zwartgeld, in zijn zakken en moest nu eenmaal ook de winter doorkomen, zonder inkomsten van het toerisme. Korfoe leek haar overigens ook een veilige locatie, want niemand mocht haar vinden. Daarom liet ze zich Flavia noemen, de voornaam van haar moeder. De familienaam die ze overgenomen had van haar ex, had ze inmiddels terug laten veranderen in haar oorspronkelijke meisjesnaam. Haar Franse ex was een crimineel en hij had na de uitspraak van de rechter gezworen dat hij haar niet zomaar kon laten gaan met een deel van zijn geld. Ze wist waartoe hij in staat was. Hij zou waarschijnlijk een beroep doen op privédetectives en indien hij haar via hen gevonden had, zou hij niet terugdeinzen om

zware jongens op haar af te sturen, om terug te vorderen wat hij kwijt was. Zijn geld of Emma zelf misschien...

Gedurende de avonden probeerde ze zich te ontspannen door te luisteren naar de krekels en boeken te lezen op haar terras, maar dat hielp alleen maar de eerste weken. Ze was zoveel luxe gewend, dat ze moeite had om te kunnen genieten van kleine dingen. Op een bepaald moment zou ze weer rusteloos worden, wist Emma maar al te goed. Ergens snakte ze naar drukte en andere mensen. Daarom ging ze op sommige avonden naar Kerkira, de hoofdstad van het eiland, om vanop een terras en genietend van een lekkere Griekse rosé, mensen te kijken. Of wat rond te flaneren door de levendige straten van de stad, waar ze haar geld spendeerde aan veel te dure en nutteloze zaken. Ze was nu eenmaal geëvolueerd tot een verwend en materialistisch product van de luxueuzere consumptiemaatschappij.

Overdag spendeerde ze haar dagen op de vele stranden. Meestal ging ze te voet naar Paleokastritsa. Soms reed ze naar andere stranden met haar gehuurde Mercedes coupé, wat heel zeker een overbodige luxe was op de smalle en kaduke wegen op Korfoe. Er was haast nergens een strook waar ze sneller dan zeventig per uur kon rijden. Als die er dan al was, had ze doorgaans wel een Griekse boer met een oude *pickup-truck* aan een slakkengangetje voor zich hangen. Die kon ze dan weer niet voorbij omdat er in tegengestelde richting een andere trage Griek met een rammelende vrachtwagen naderde. Het haastige leven was haar zo gewend geraakt dat ze niet meer traag kon leven of wennen aan het kalmere ritme van de eilandbewoners. Laat staan traag rijden met een te veel aan Duitse paardenkracht onder haar kont. Hoe dan ook vond ze rust op de stranden. Het levendige stadje Kassiope met leuke boetiekjes en het nabijgelegen paradijselijke strand, dat een verbinding vormde met een soort van schiereiland, was haar favoriet. Ook Paradise Beach nabij Sidari en het aanpalende Canal d'amour kon ze appreciëren. Maar het liefst van al begaf ze zich naar het strand van Arrilas. Een rustig oord waar het massatoerisme nog niet neergestreken was en waar in de weekends bijna alleen Grieken kwamen. Meestal Griekse families, daar het zandstrand geleidelijk afliep, wat veiliger was voor de kinderen. Dus geen Griekse mannen alleen, waar Emma op dat moment in haar leven geen behoefte aan had. Bovendien was dit het

enige strand waar ze *topless* durfde te zonnebaden. Op sommige stranden was het niet meer toegestaan en op andere stranden was de kans groot dat één of andere geniepige, perverse smeerlap haar stond te fotograferen of te filmen met zijn smartphone. Emma ging niet *topless* om te koop te lopen met haar door zowel mannen als vrouwen gegeerde B-cup, die nog lang niet door de zwaartekracht getart werd, dan wel om egaal te bruinen en omdat een natte bikini, na het zwemmen, haar tepels irriteerden. Dagen wanneer het regende, maar de temperatuur nog steeds warm was, spendeerde ze al lezend op haar deels overdekte terras.

Waar Emma vandaan kwam, behoorde ze tot de laatste generatie waar de kookkunsten nog van moeder op dochter overgebracht werden. Maar zoals in alles was Emma het buitenbeentje. Ze kon niet koken en had het ook nooit geprobeerd. Gelukkig voor haar was ze in Griekenland neergestreken en de Griekse keuken kon haar altijd bekoren. Voor lunch beperkte ze zich meestal tot een salade, maar 's avonds at ze uitgebreider. Jaren had ze op haar eten moeten letten om er slank en jeugdig uit te blijven zien. Nu kon ze eten wat ze wou, want ze was vele kilo's kwijt vanwege haar ellendige tijd met de Fransman en de juridische strijd die erop volgde. Ze was ook opnieuw beginnen roken in die periode, deels omdat hij ook rookte, maar vooral van pure miserie. Dat had haar uiteraard ook vermagerd. Ten tijde van de Engelsman was ze met veel moeite gestopt met roken omdat hij er een hekel aan had. Al kreeg hij er wel een hoop chagrijnigheid voor in de plaats. Verschillende jaren later begon ze evenwel terug door dat vieze Franse varken. Maar opnieuw zou ze met deze verslaving komaf maken. Binnenkort... In de nabije toekomst... Ooit. De tijd zou zich ertoe lenen dat ze terug op haar plooi zou komen, dat ze terug meer vrouwelijke rondingen zou kweken en dat ze er weer fabuleus zou gaan uitzien.

Rond half oktober was het toerisme zo goed als nihil. Emma had de voorbije maand vijf romans en één biografie uitgelezen. Het leven viel langzamerhand stil op het eiland, het regende vaker en de eenzaamheid begon haar parten te spelen. Misschien was ze in haar volwassen leven een *eisellänger* geweest, met een muur rond zich, behalve dan voor de man van het moment. Maar ze was altijd wel

omringd met mensen en begaf zich in middens waar gewone mensen geen toegang tot hadden. Nu leidde ze een eenvoudig leven in de buurt van een toeristische plaats die steeds verlatener werd. De taverna's gingen allemaal dicht. Bewoners van de regio's trokken zich terug in hun kleine dorpse gemeenschap waar iedereen elkaar kende of ze zonderden zich af in de familiale sfeer. De enige plaats waar nog wat te beleven viel was Kerkyra, maar ook dat was niet meer de moeite om er elke dag een half uur voor te karren. Ze voelde de inwendige onrust alsmaar heviger woelen.

Stivi

Het was begin oktober en het toerisme bloedde langzamerhand dood op het eiland. Stivi werkte nog enkel zes uur per dag. Zijn keukenhulp, Valeska, had het eiland eind september verlaten. De taverne had nog amper tien gasten per dag. Om op winst te blijven draaien konden gasten niet meer kiezen van de spijskaart, maar voorzag Stivi dagelijks een suggestiemenu van twee voorgerechten, vier of vijf hoofdgerechten en telkens een gebak, ijs met fruit of Griekse yoghurt met honing als dessert.

Op een late namiddag nodigde Stavros zijn kok uit om bij hem plaats te nemen aan één van de lege tafels op het terras. Hetzelfde terras waar het in volle zomer nog een drukte van jewelste was. De baas schonk twee glazen ouzo met ijs uit, wat betekende dat er een ernstig gesprek zou volgen, wist Stivi. Gelukkig voor Stivi bleek het een ernstig, doch positief gesprek.

‘Je weet dat de taverna elk jaar vanaf half oktober tot begin mei in een winterslaap gaat. Ik weet niet of je al andere plannen hebt voor de wintermaanden,’ hengelde Stavros.

‘Zoals elk jaar ga ik terug naar mijn familie in Athene en daar zal ik een tijdelijke job proberen te vinden,’ lichtte Stivi toe.

‘En als ik nu eens werk voor jou heb, hier op het eiland?’, wakkerde

Stavros de Albanees zijn nieuwsgierigheid aan.

‘Ga verder, baas,’ opperde Stivi die zijn interesse kenbaar maakte door zich meteen rechttop te zetten in zijn stoel.

‘Vanaf eind oktober gaan we met het hele gezin naar de familie van Dimitra op Kreta. Misschien dat we daar wel blijven tot de feestdagen, want die gelegenheid biedt zich aan nu Eleni niet meer schoolplichtig is. De temperaturen zijn er alleszins zachter dan hier en het regent er niet zo veel. Dat is gunstiger voor de reuma van ons Dimitra,’ draaide Stavros rond de pot. Enerzijds om de spanning nog wat op te voeren en te genieten van hoe Stivi met gespitste oren haast gek werd van ongeduld. Anderzijds is zulke trots eigen aan de Grieken. Wanneer ze zich iets extra kunnen permitteren, mag iedereen dat ook geweten hebben. Stivi vond dit dan weer eerder misplaatst, want dat Stavros en zijn gezin plezier konden maken, hadden ze grotendeels verworven op zijn kap. Door zijn harde arbeid! Ze hadden een hele zomer geld uitgespaard op extra werkrachten en konden daardoor van een lange vakantie genieten. ‘We hebben dus iemand nodig die op z’n minst tot december alles hier wat in de gaten houdt,’ verloor Stavros zijn werknemer uiteindelijk van de spanning. Op de vraag wat dat concreet inhield, legde Stavros Stivi uit dat er een vrouw was, Flavia genaamd, die al zeker tot december in één van de drie vakantiehuisjes verbleef, die Stavros eveneens verhuurde tijdens het toeristisch seizoen. Stivi had als opdracht een oogje in het zeil te houden, de tuin te onderhouden, indien nodig reparaties uit te voeren en een aanspreekpunt te zijn voor die Flavia. Al schatte Stavros de kans klein betreft dat laatste, want de vrouw was erg op zichzelf. De woordenwisseling met Stavros beperkte zich zelfs strikt tot het essentiële. Ze wilde naar eigen zeggen tot rust komen en bezinnen. Dat was vooral de reden waarom ze ook na het seizoen wilde blijven.

Nadat Stivi toegaf dat hij interesse had voor die job, bespraken ze zijn maandelijkse verloning. Het enthousiasme van de Albanees temperde, toen Stavros een belachelijk bedrag noemde. Het betrof bijna de helft minder dan zijn normale maandloon als kok. Zelfs minder dan hij in Athene kon verdienen. Maar van de andere kant was hij hier de komende tijd wel zeker van een job, terwijl hij in Athene nog naarstig op zoek moest naar werk. Hij spaarde hiermee ook nog eens reiskosten uit en een nog te huren studio in de grootstad. Aangezien Stavros de

innerlijke afwegingen bij Stivi waarnam, verleidde hij de kok verder door te zeggen dat hij ook nog kosteloos een dak boven zijn hoofd had en de meeste dagen vrij was, omdat de job uiteindelijk toch niet zoveel werk vergde. Nog voor hij zijn tweede glas ouzo halfleeg had, nam Stivi het aanbod dankbaar aan.

Flavia, de vrouw over wie Stavros het had, was al verscheidene keren komen eten in Socrates Taverna. Ze was ook Stivi niet ontgaan. Ze was een mooie vrouw die zo vanop de *cover* van een modemagazine leek te zijn ontsnapt. Ze was lang van gestalte en had een mooie en egaal gebruide huid. In haar gelaat had ze sproetjes, wat zeer uitzonderlijk was bij zuiderse mensen. Bovenal vielen haar felle groene ogen hem het meest op. Ze werden extra geaccentueerd vanwege haar zwarte haren, die ze meestal los of nonchalant opgestoken droeg. Helaas verborg ze die smaragden van ogen meestal achter een zonnebril van een duur merk. Ondanks haar looks van een fotomodel, kleepte ze zich altijd eenvoudig, maar stijlvol. Veelal in het zwart, wat een woest sexy uitwerking bij haar had. De eerste keer dat Stivi haar opmerkte, zag ze er in haar gelaat afgeleefd uit. Te mager ook. Maar na enkele weken zag hij dat ze wat meer volume kreeg op positieve wijze. Mede dankzij hem, omdat ze zich vaak kwam tegoed doen aan zijn culinaire creaties. Telkens ze op het terras van de taverna verscheen, leek ze er alsmaar beter uit te zien.

Maar jammer genoeg voor Stivi, had ze nooit oog voor hem. Hoewel ze haar gerechten volledig verorberde, complimenteerde ze hem niet één keer. Ze sprak niet tegen hem of andere mensen, én niet meer dan nodig tegen Stavros of diens dochter Eleni, die haar bedienden. Ze was duidelijk een vrouw van weinig woorden. Maar in tegenstelling tot de rest van het cliënteel, kon ze volgens Stivi wel toegewijd van het uitzicht genieten. Voor, tijdens en na het eten, aanschouwde ze het panorama begerig, alsof het telkens de eerste keer was dat het voor haar opdoemde. Of misschien was het met een nostalgische blik, omdat ze het herkende uit een ver verleden? Gedurende lange periodes nam ze het uitzicht in zich op en het leek haar telkens opnieuw intens te beroeren.

Anelia

Drie dagen later lag Anelia nog steeds in de lappenmand... In Athene. De dokter op Mykonos had vastgesteld dat het niet alleen een combinatie van cocaïne en alcohol was. Hij besloot haar te laten overbrengen naar een degelijk ziekenhuis. In Griekenland heb je twee soorten ziekenhuizen: diegene die geld kosten en waar je een goede verzekering voor nodig hebt en de goedkope staatsklinieken waar je enkel medische hulp krijgt. Om jezelf, je kledij en je lakens te verschonen, dien je in die staatsklinieken beroep te doen op je familie. Gelukkig voor Anelia, die in Griekenland geen naasten had, hadden ze haar naar het privéziekenhuis gebracht. Haar veel te dure en uitgebreide verzekering bleek uiteindelijk toch zijn nut te bewijzen.

Het verdict luidde dat ze niet alleen een stevige alcoholintoxicatie had, maar ook blij gaf van totale uitputting. Ze vertoonde eveneens ernstige tekenen van uitdroging. 'Ik had thans genoeg gedronken,' mompelde ze tegen de dokter. Zwarte humor was haar eigen tijdens zware katers. Deze kater duurde nu al dagen! 'Je mag van geluk spreken dat je geen hartschade opgelopen hebt en dat je lever zijn werk nog doet, hoewel hij aanzienlijk uitgezet is. En ik hoop voor jou dat je er geen hersenschade aan overhoudt,' was het weerwoord van de dokter hierop. Hij bleef haar ernstig aankijken. 'Ben je eigenlijk wel gelukkig met al dat gefeest, dagen en nachten na elkaar?'

'Het is mijn job, dokter,' haalde Anelia haar schouders op. 'Ik ben DJ.' 'Drink je dagelijks zulke grote hoeveelheden alcohol?'

'Ja, ik hang aan de fles... Al verscheidene jaren, meer in de zomers dan in de winter, maar de drank vloeit dagelijks en rijkelijk,' gaf Anelia met een diepe zucht toe.

'Gebruik je vaak cocaïne?'

'Zelden, heel occasioneel snuif ik eens een lijntje mee. Eerder uit beleefdheid wanneer iedereen in mijn omgeving gebruikt,' zei Anelia naar waarheid. De dokter zette zich op de rand van het bed: 'Kijk mevrouw, u bent oververmoeid. Wat me niet verbaast, nu u vertelt in welk wereldje u actief bent. U was extreem dronken. Daarbovenop heeft u gesnoven, waardoor uw lichaam nog meer in het rood ging.

Door *coke* spreekt je lichaam je reserves aan, maar je had geen reserves meer. Je hart ging tekeer als dat van een kolibrie. Op dat moment zei je lichaam “STOP” en aangezien je verstand daar geen oren naar had, ging het licht uit. Ze hebben je afgevoerd en je maag moeten leegpompen. Ik hoop dat je hiermee geleerd bent, maar ik zie veel mensen die er geen lessen uit trekken. Toch adviseer ik je ten stelligste om te stoppen met alcohol. Indien je het niet alleen kan, zoek dan hulp. Ik raad je ook aan om een andere job te kiezen. Van mij krijg je toestemming om deze namiddag het hospitaal te verlaten.’

Nadat de dokter de kamer weer verlaten had, begon Anelia de ernst van de situatie in te zien. De alcohol was één van de oorzaken waardoor de band met haar familie in Nederland verwoest was. Nee, dat had ze dan weer voornamelijk zelf in de hand gewerkt, maar de alcohol was er alleszins medeplichtig aan. Met het overdadige alcoholgebruik zou ze ook zichzelf verwoesten als ze op dit zelfdestructief elan doorging. Ze leefde niet meer in een realistische wereld. Haar leven was één groot en langgerekt feest waaraan ze ten onder begon te gaan. Stoppen met drinken zou niet eenvoudig worden, want haar job als DJ was als de figuurlijke kat bij de verleidelijke melk laten. Door die job werd ze te vaak blootgesteld aan verlokkingen. Maar het was de enige job die ze kon... Ze had nooit wat anders gedaan in haar leven. Afijn, ze nam zich voor om dit seizoen nog af te sluiten op Mykonos en proberen zich als geheelonthouder op te stellen. Daarna zou ze wel zien wat er op haar pad kwam. Ze had nog tijd genoeg om daarover na te denken.

Hoofdstuk 2
Herfst, twee jaar terug

Emma

Het werd november en het eiland, of alleszins het gedeelte van het eiland waarop Emma zich bevond, lag er verlaten bij. Zelfs de vent van wie ze het vakantiehuis huurde, had met zijn hele gezin het eiland achter zich gelaten. Indien ze iets nodig had of problemen zich voordeden, mocht ze zich wenden tot conciërge Adonis. Ze had van de verhuurder het telefoonnummer van Adonis gekregen en om de twee à drie dagen kwam hij even langs. Dan begroette hij haar vluchtig, zonder dat er voorts veel gezegd werd. Tijdens één van haar wandelingen kwam ze er achter dat hij op een kamer boven het restaurant van de verhuurder logeerde. Aldaar meende ze diezelfde Adonis ook opgemerkt te hebben als chef in de open keuken. Hij was duidelijk een manusje-van-alles. Wanneer hij bezig was met het onderhoud van de tuin, had ze hem meer dan eens heimelijk geobserveerd. Niet dat ze aanleg had voor voyeurisme, maar uit pure verveling staarde ze vaak uit het raam. Ze kon niet altijd vogeltjes *spotten* en daarom keek ze natuurlijk ook niet weg wanneer hij in de buurt aanwezig was. Gaandeweg kwam hij vaker werk verrichten, hoewel het overbodig leek. Hij werkte trager en stond soms lange tijd nietszeggend naar zijn reeds verrichte arbeid te kijken. Alsof hij een stillevens goedkeurend bewonderde dat hij pas geschilderd had. Daardoor was hij soms veel langer in de tuin, dan effectief nodig was. Waarschijnlijk verveelde die arme stakker zich te pletter en daarom deed hij maar wat om bezig te blijven.

Voor Emma was Adonis het vleesgeworden clichébeeld van een doorsnee Griek. Donkerbruine haren en dito ogen, een stoppelbaard van vier of vijf dagen, een afgewassen jeansbroek met daarop een zwart hemd ontknoopt tot op zijn borstkas, waardoor het veel te opzichtige orthodox kruis om zijn hals geëtaleerd werd. Ze vond hem een knappe man; weliswaar een weinig wereldse knapperd uit de arbeidersklasse. Dus niet uit de vijver waaruit zij doorgaans viste. Hij mocht tevens wel wat groter wezen, vond ze. Zij was één meter vijfenzeventig lang en Adonis was nauwelijks groter dan dat. Dat hij Adonis heette, vond ze wel geestig. Wat hadden zijn ouders in gedachten? Dat hij ooit een

vrouwenmagneet zou worden? Ze hadden het niet compleet verkeerd ingeschat, want Adonis zou best wel goed in de markt liggen bij de vrouwen. Voor haar was het al meer dan voldoende dat hij de tuin netjes hield, zodat alles niet overwoekerde en de paden niet vol lagen met blaadjes van bloemen of planten en naalden van de bomen.

Er brak een tijd aan dat de innerlijke onrust haar uiteindelijk toch teveel werd. Er was dan ook niets meer waarmee ze zich kon bezighouden. Korfoe was erin geslaagd dat ze zichzelf beu werd. Een mirakel als je bedenkt dat ze makkelijk alleen kon zijn en nooit de meest sociale persoon was. Op een dag besloot ze toch maar eens een gesprekje aan te knopen met Adonis, die op dat moment met de bezem over het wandelpad liep. Ze hadden eerder al op een oppervlakkige manier kennis gemaakt, maar een echte conversatie had ze zelf nooit toegestaan. Soms blokte ze hem en zijn beleefdheidspraatjes af op een té lompe manier, dat wist ze zelf ook wel. Zo had hij haar eens gevraagd of hij de gemetste barbecue naast het terras moest in orde maken voor gebruik. Daarop had ze niet echt blijk van waardering getoond. De Griek, die discreet afstand hield en haar wens om met rust gelaten te worden respecteerde, schrok op toen ze geheel onverwachts naar hem toekwam en stroef met hem begon te praten terwijl ze zijn reeds verrichte werk gade sloeg.

Zo vroeg ze hem onwennig of er buiten Kerkyra nog iets anders te beleven viel op het eiland, in die tijd van het jaar. Volgens zijn bevindingen lagen alle toeristische centra er verlaten bij en alles was gesloten.

‘Alleen in de steden kan je nog terecht voor wat levendigheid. ‘De steden?’, reageerde Emma. ‘Kerkyra is de enige stad die ik me voor de geest kan halen. Ik ben vorige week nog naar Kassiope gereden, maar ook daar was haast alles gesloten, op een paar koffiehuisen na.’ ‘Je kan altijd Lefkimi in het zuiden eens proberen,’ suggereerde Adonis. Emma moest zowel aan zichzelf als aan hem toegeven dat ze nog nooit naar het zuiden van Korfoe gereden was. Laat staan dat ze ooit al van Lefkimi gehoord had. Van horen zeggen, wist ze dat in het zuiden toeristenoorden lagen waar bezopen en luidruchtige Britten naartoe gingen om te feesten.

‘Dat is alleen in Kavos,’ wierp Adonis tegen. ‘Er zijn echt wel mooie

plekjes in het zuiden en Lefkimi is eigenlijk een weinig toeristische stad. De mensen die er wonen in de zomer zijn ook de mensen die er nu wonen. Dus er is zeker leven in die stad.'

Impulsief vroeg Emma of ze misschien een keertje samen konden gaan. Dat was niet eigen aan haar en al zeker niet in de gegeven situatie: haar conciërge annex tuinman, een op dat moment eenzame man, vragen om samen op uitstap te gaan met haar, een *single* kluizenaarster. Ze zou hem zomaar verkeerde signalen kunnen geven. Het was duidelijk dat de verveling groter was dan de drang om overal controle over te hebben. En groter dan haar tot dan toe succesvolle pogingen om mensen op afstand te houden. Ze had direct spijt dat een vlaag van spontaniteit het zo makkelijk van haar overnam en ze hem zowaar mee op uitstap vroeg. Daarom voegde ze er snel aan toe, alvorens hij kon antwoorden, dat ze het zag zitten om met hem te lunchen in Lefkimi en dus niet te dineren, want dat zou teveel op een *date* lijken.

Thanos

Ook het seizoen liep op z'n einde op de Cycladen. Thanos fungeerde als een hippe fotograaf en deed een *fotoshoot* voor een bruidspaar op Santorini. Een Oostenrijks koppel dat in de zomer reeds getrouwd was, maar begin november nog een fotoshoot wilde op het vulkaaneiland. Uiteraard in hun trouwkledij. Tegen het einde van het seizoen was Santorini minder duur en niet druk. Fotografie was één van de passies van Thanos, simpelweg omdat hij esthetisch aangelegd was, oog had voor schoonheid en dit kunstig kon vastleggen. Maar op een eiland dat eigenlijk de rand van een enorme vulkaankrater omvatte, met witte huisjes en de gekende blauwe koepels op de zwarte kliffen, kon zelfs de grootste amateurfotograaf prachtkliekjes schieten. Dit koppel had hem gevonden via Instagram, want Thanos had geen professionele site. Hij was geen professional, want hij rentenierde. Niettegenstaande

dat feit, aanvaardde hij wel een vergoeding en de onkosten voor de *shoot*. Voor niets gaat alleen de zon op, redeneerde hij.

De dag voordien was de zon zelfs niet opgegaan, maar op desbetreffende dag scheen de zon gelukkig wel, klonk het kwik tot tweeëntwintig graden en was er een frisse zeebries. Ideale omstandigheden voor de *shoot*. Het koppel zou zich daardoor niet te pletter zweten in hun huwelijksplunje. Thanos spendeerde enkele uren met hen in het alom gekende idyllische dorp Oia. Ze poseerden voor hem in de smalle straatjes, op de trappen en de vele terrassen. En natuurlijk ook voor, naast en zelfs op de iconische blauwe kerkkoepels van Oia die uitkeken over de met zee gevulde krater. Als apotheose nam hij hen mee naar de windmolen en het uiteinde van Oia, waar men een magnifieke zonsondergang kon bewonderen en bijgevolg ook mooie foto's kon maken met diezelfde zonsondergang als decor. In de zomermaanden zou dit onmogelijk geweest zijn, vanwege de duizenden toeristen, die er dagelijks samenhookten bij zonsondergang. De zonsondergang van Santorini wordt door velen immers omschreven als de mooiste ter wereld. Net zozeer als Santorini door een groot publiek bestempeld wordt als het mooiste eiland ter wereld.

De dag nadien bekeken ze zijn werk en waren heel tevreden. Ze selecteerden de foto's die ze in hun trouwalbum wilden en na een week zouden ze het album op hun adres in Oostenrijk toegestuurd krijgen. Na deze job zou Thanos het ook voor bekeken houden op de Cycladen en terugkeren naar huis.

De drang naar een stabiel leven, doemde in het najaar alsmaar heftiger op bij hem. Vanaf oktober was het op de Cycladen ook beduidend kalmer geworden. Dat gaf Thanos meer tijd tot nadenken. Geen verleidingen die om de hoek loerden en andere afleidingen waar hij een zwak voor had. Het was ook de keerzijde van de medaille voor een flierefluiter als Thanos. Wanneer hij er in vol toeristisch seizoen behoefte aan had, kon hij met één vingerknip een vrouw aan zijn zijde bemachtigen. Maar wanneer alle toeristen de Griekse archipel verlaten hadden, bleek het beduidend moeilijker om een liefde te vinden. Ooit had hij het geprobeerd bij de lokale bevolking, maar daar kwam gedwee ellende van. Vele mensen kenden hem op de Cycladen en hij wilde zijn imago niet om zeep helpen.

Met het zicht op een uitgekiende zoektocht naar de ideale vrouw voor hem, nam hij het besluit om van tactiek te veranderen. Het veroveren van vrouwen voor een korte termijn berustte op een oppervlakkige tactiek. Voor een mogelijke kandidate voor een lange relatie, het liefst een eeuwigdurende, besloot hij zijn netten op een ander terrein uit te gooien. Ergens waar hij meer gedetailleerd de keuze had om iemand te vinden die aan zijn eisen voor de langere termijn voldeed.

Stivi

De Albanees verveelde zich te pletter. Ten eerste is het niet eenvoudig om na maandenlang de klok rond te werken, radicaal over te gaan op winterslaapmodus. Ten tweede was de hele regio een saaie bedoening geworden. Hij had soms de indruk dat hij en de huurster van het vakantiehuis de enige twee mensen op een onbewoond eiland waren. Als ze niet zelf contact zocht, moest hij afstand bewaren, had Stavros hem de les gespeld. Hij had de job aanvaard vanwege de zekerheid op een loon en omdat hij geld kon verdienen door bijna niets te doen. Maar de verveling bleek zwaarder te wegen dan hij ooit had gedacht. In eerste instantie was hij Flavia's aanspreekpunt, maar ze sprak hem nooit aan. Zelfs een "hoi" of "hallo" kon er niet af wanneer hij in de tuin aan het werken was. Nu ja... Werken? Zoveel was er niet aan onderhoud nodig in de tuin. Als hij om de twee of drie dagen een uurtje kwam werken, bleef alles netjes en onder controle.

Maar de vrouw was een mysterie op zich en dat fascineerde Stivi. Hij kende geen vrouwen onder de vijftendertig die nooit wat te vertellen hadden en geen enkele vriendin of een geliefde in de buurt hadden. Geen enkele die haast nooit haar smartphone gebruikte of niet op de sociale media terug te vinden was. Stavros had haar volledige naam verklapt, maar nergens ontdekte Stivi een spoor van haar. En hij had tijd genoeg om via internet alles uit te vissen. Gedreven door verveling, werd zijn nieuwsgierigheid alleen maar meer aangepord in

de enige persoon die in de buurt was of waar hij wat mee te maken had. Dat die persoon in kwestie dan nog knap, geheimzinnig en, volgens Stavros, voor Stivi haast de verboden vrucht was, ontwikkelde al snel een vorm van obsessie.

Onwillekeurig leerde hij haar hele schema kennen. Ja, echt wel onbewust, want hij merkte veel op terwijl hij zijn werk aan het doen was... Al ging hij zagezegd meer werken dan nodig was en spendeerde hij meer tijd aan datzelfde werk. Ofwel werkte hij opzettelijk traag oftewel nam hij meer pauzes tussendoor. Wat moest hij anders? Er was totaal niets te zien in hun omgeving. Alleen zo nu en dan een auto die voorbij reed op de hoofdweg. Maar het zou nog idioter zijn om die te volgen bij wijze van afleiding. Nee, dan liever de donkerharige schone observeren, dacht Stivi.

Onbewust raakte hij dus op de hoogte van haar hele doen en laten. Buiten het feit dat ze nooit haar telefoon gebruikte, kookte ze ook nooit. Dat was al helemaal een schande volgens Stivi! Zelfs in deze periode van eenzaamheid toverde hij bij regelmaat een driegangen menu op tafel voor zichzelf. Ze sliep meestal tot tien uur in de voormiddag. Ontbijten deed ze nooit, tenzij je koffie en een sigaret als een volwaardig ontbijt beschouwde. Als lunch at ze ontbijtgranen of yoghurt en een stuk fruit. s'Avonds reed ze met haar Mercedes naar Kerkyra, waar ze vermoedelijk wel iets fatsoenlijks at. Twee of drie keer per week reed ze vlak voor de middag naar de enige geopende supermarkt in Paleokastritsa. Enkele keren had Stivi stiekem opgemerkt dat de boodschappen bestonden uit flessen water, blikjes cola zero, flessen wijn, ontbijtgranen, fruit, yoghurt, een pak koffie, chocoladerepen, producten voor de persoonlijke hygiëne en uiteraard sigaretten. Wanneer ze buiten toefde, stelde Stivi vast dat ze bij momenten veel rookte. Of dit uit verveling was of omdat ze zware zorgen of stress zou kunnen hebben, daar had Stivi het raden naar. De zonnige en zachtere dagen vulde ze met wandelen, in de zon zitten met een boek of op haar terras met haar tablet. Tijdens warmere dagen met regen, zat ze op het overdekte terras te lezen of op haar tablet te tokkelen. Als de dagen aan de frissere kant waren, zat ze binnen. Stivi had er het raden naar wat ze dan aan het doen was. Waarschijnlijk ook aan het lezen of op haar tablet, al dagdroomde Stivi in zijn toenemende

onkuise fantasieën dat de aantrekkelijke vrouw in al haar eenzaamheid stoutere dingen deed. Tja, hij was ook maar een man alleen, wiens driften gestaag toenamen doordat de enige vrouw in zijn omgeving zo'n lustopwekkende stoot was.

Op een dag was de behoefte om te praten zo groot dat hij Flavia tegen de regels in aansprak. Hij wees naar de barbecue naast het terras en vroeg of hij de grill in orde moest maken, opdat ze iets kon grillen. 'Grillen is niet aan mij besteed. Ik kan totaal niet koken,' forceerde ze een glimlach.

'Indien je wenst, kan ik iets voor jou komen grillen...' stelde Stivi voor. 'Nee, dank je. Ik eet meestal op restaurant in Kerkyra,' verkondigde ze op een zakelijke toon. 'Maar als je eens een lekker stukje vlees of een mooie vis wil... Ik ben kok en...'

'Ik weet wie jij bent en nee, het is absoluut niet nodig dat je voor me kookt,' stelde ze bot.

'Je hoeft me er niet voor te betalen, hoor,' probeerde Stivi nog. 'Nee is nee!', stond ze op haar strepen en gaf hem een blik waar Stivi ongemakkelijk van werd. Hij droop lichtelijk gebruuskeerd af en hun zwijgzame leven ging verder z'n gangetje.

Tot een week later dus. Opeens verscheen ze zomaar naast hem, toen hij uit verveling met de bezem een reeds proper en egaal pad aan het bezemen was. Ze leek het beu te zijn van elke avond naar Kerkyra te bollen. Volgens Stivi's inschattingen was ze eigenlijk het hele eiland ondertussen grondig beu, maar dat kon evengoed een foute inschatting zijn. Nadat hij suggereerde dat ze eens naar Lefkimi moest gaan, schrok hij zich een hoedje toen ze warempel vroeg om samen te gaan. Dit had hij in de verste verte niet zien aankomen. Nadat hij het weerbericht op zijn smartphone bekeken had, spraken ze af om drie dagen verder de uitstap te ondernemen. Die dag zou er een stevige wind opsteken, maar ze waren wel gegarandeerd van een hele dag zon en tamelijk zachte temperaturen.

Terug in zijn studio, boven Socrates taverne, stipelde Stivi een route uit. Vermits ze aangegeven had niets van het zuiden gezien te hebben, dacht hij dat ze het wel zou appreciëren als hij meer plaatsen dan alleen maar Lefkimi zou laten zien. Uiteindelijk deed hij het niet voor haar, maar voornamelijk voor zichzelf. Hij wilde echt eens een dag